

Zlatá Baba - bohyně Severu aneb tajemství Permu Velikého a slovanské pravlasti

Všechno utajené vždy dříve či později vyjde najevo. Historická pravda, která se po staletí skrývala za lži, může velmi brzy vyjít najevo a už vychází, jakkoli si to některé síly a jimi placená věda nepřejí. Ale na skrytých místech Sibíře, Uralu, Altaje, Kolského poloostrova, Krymu, Kavkazu se z lesů a tajgy, mezi roklinami a skalami, vynořují prastaré kameny, lesem porostlé pyramidy, ruiny megalitických chrámů a měst.

Jsou svědky zcela jiného příběhu. Lidé je objevují stále častěji. „Vědci“ je však na příkaz svých pánů nadále považují za výtvary přírody, výsledky zvětrávání, koroze půdy, sopečných erupcí apod. Řízená vědecká komunita se nadále vyhýbá nepohodlným faktům, která mohou připravit o získané tituly a vyvrátit výsledky obhajovaných tezí. Ti, kdo ovládají vědu, politiku a společnost, nechtějí, aby pravda vyšla najevo, takže lidstvo bude nadále setrvávat v nevědomosti a otroctví této elity, vyvolených, a nebude jim bránit v popouzení národů proti sobě a jejich ovládnutí. Pravda, která pronikne na povrch, je opět překroucena a získá pseudopatriotické cíle, které může tatáž elita využít ke svým vlastním účelům.

Skutečnou historii však zřejmě nelze skrývat do nekonečna, protože vše je zaznamenáno v informačním poli planety. Samozřejmě, opět ne bez úsilí téže elity je nám namlouváno, že informační pole a nejrůznější jemnohmotné světy a energie tam vůbec neexistují. Že to všechno jsou pohádky a mýty, bludy a fantazie.

Stejně tak jsou lidové pověsti a legendy považovány za mýty, pohádky a smyšlenky, pokud ovšem nepřitahují hmotný zájem. Pak se okamžitě objevují hledači pokladů, lovci cenností a začíná hledání Eldoráda, Zlaté Baby a dalších tajemných zlatých artefaktů.

Mimochodem, dnes budeme hovořit o Zlaté Babě - záhadě Uralu a Sibíře, o tajemné skryté zemi Daarii a toho, co z ní zbylo po dávné katastrofě - Bjarmii neboli Permu Velikém, kterou si dnešní hledači pravdy pletou s Tartárií, vymyšlenou západními neznalými cestovateli a kartografy, kteří tímto slovem označovali celé jim neznámé území.

Informace byly získány nevědecky, vědomým sněním a interpretací, tedy z informačního pole planety. Proto nebude dostupná skeptikům, kteří jsou zvyklí řídit se zdravým rozumem a žít podle pro ně předepsaného zákona, že „to nemůže být, protože to být nesmí, poněvadž to nezapadá do programů Bible nebo Darwinovy evoluční teorie, nezapadá to do teorií

autoritativních historiků ani do teorií nově vznikajících autorit“. Pro ně bude vše, co je níže napsáno, nesmyslem a pohádkou.

Možná ale někomu tyto informace přijdou vhod a přimějí ho k zamyšlení. Kdo tedy postavil kyklopská města na Sibíři? Kdo byla Zlatá bába Ostjaků? O čem vědí šamani? Komu vadila historie o obrovském státu, který existoval na území dnešního Ruska, a kdo tuto historii nadále zamlčuje? Ale o všem pěkně popořádku.

...Kamenitá stezka se vine vysoko do hor. Silné kořeny stromů a pokřivené větve keřů se ovíjejí kolem prastarých popraskaných kamenů. Stezka se však plazí stále výš a výš přes římsy a trhliny. Odtamtud shora se ozývají podivné zvuky. Tlumená tamburína a hrdelní nadpozemský zpěv. Pak se husté větve rozestoupí a otevře se nádherný výhled do údolí. Nad údolím a stuhou řeky vinoucí se kdesi dole vládnou majestátní hory pokryté zeleným mořem tajgy. Na jejich plochých vrcholcích se drží nízké mraky. Na strmém útesu, tvořeném pravoúhlými kameny dokonale přiléhajícími k sobě, se tyčí prastará borovice. Který bohatýr zde postavil toto mohutné zdivo? Kolem je rozseto mnoho podobně obrovských kamenů, jako by je vytesaly ruce obrů. Mezi nimi je sotva viditelné schodiště ze stejných kamenných kvádrů, které vede vzhůru, k místu, odkud se stále ozývá podivný zpěv.

Slunce se začíná prodírat hustými mraky. Přichází vrchol. Někdo tam je. Je to šaman ve svém tajemném barevném oděvu. Podivně se pohybuje kolem ohně, zpívá a tluče na tamburínu. Na šňůrách táhnoucích se z vrcholu kamenného kopce je navlečeno mnoho barevných stuh. Tohle je prastaré místo šamanské moci, naznačil vnitřní hlas. Ale šaman rychleji a rychleji tluče do tamburíny,

rychleji a rychleji tančí, rychleji a rychleji se na něm třepotají četné amulety, střapce, stuhy. A plamen ohně tančí v rytmu s ním.

A teď už není vidět nic jiného než tyto bizarní ohnivě tvary, které přecházejí jeden v druhý, a zpěv se stává jaksi slavnostním a vzývajícím neznámo co.

A pak se oheň rozestupuje, vytvářeje jakousi bránu a nějaká neodolatelná síla mě skrz ni přenáší.

Vpředu je obrovská rokle a skály jsou tu vyleštěné do lesku. V jedné ze srázných, hladkých stěn je puklina. Jak je vysoko nad zemí! Ale už je blíž. A tady se ukazuje, že je to vchod do jeskyně. A... kamenné schody vedou někam do hloubi hory. Šamanova píseň stále zní. Zdá se, že je všude. A zdá se, že mě nese dovnitř téhle hory. Tunel za tunelem, zatačky, slepé uličky, nové tunely, schody a dokonale vytesané schody a zrcadlové kamenné stěny.

Labyrint chodeb skončil a vpředu je obrovská hala. Osvětluje ji zvláštní zlatavá záře. Majestátní šestiboké sloupy podpírají klenby stoupající vzhůru. Teče zde podzemní řeka. V jejím korytě šumí voda. A šamanova píseň tu stále zní. Její zvuky mě dál nesou nad řekou prostornými jeskyněmi lemovanými obřími hladkými deskami. Před sebou vidím ostrov uprostřed řeky. Obrovská skála se náhle... odsunula a odhalila výklenek zalitý zlatým světlem. Stěny z kyklopských kamenných kvádrů jsou posety podivnými vzory a znaky. A vpředu stojí... socha. To ona vyzařuje to zlaté světlo.

Socha se rozzáří a vydává melodické zvonění. Zobrazuje ženu zahalenou do nejjemnějších látek. Socha je obrovská. Její oči září. Mají lehce mandlovitý tvar. Na čele má jakýsi spirálovitý hrbolek podobný šneku. Žena se vyznačuje dlouhými ušními lalůčky, podobnými jako u soch Buddha.

V jedné ruce socha drží meč a v druhé jakýsi strunný hudební nástroj zaobleného tvaru s dlouhým hmatníkem. Jeho zlaté struny se lehce chvějí a zní, jako by socha byla natahovací.

„Zlatá Baba“ - náhle mi problesklo vědomím. Tak to je ona, prastará socha uctívaná sibiřskými národy...

Ale tu znovu bylo slyšet zpívání šamana. A zlatá záře vycházející ze sochy zhoustla. Za okamžik zmizela a ze sochy se stala... živá žena. Byla však stále velmi vysoká. Seděla se zkříženýma nohama po orientálním způsobu, a stále byla obrovská. Vlasy jí v tmavě zlatých pramenech spadaly na hrud' a na čele se jí rýsoval stejný spirálovitý hrbolek jako u sochy.

Její temné, tmavě modré oči se na mě upřeně dívaly a do mého vědomí pronikla plynulá, měkká řeč. Ženiny rty se však ani nepohnuly.

„Na Rusi mi lidé říkali Zlatogorka nebo Mája Zlatogorka. Což se dá do vašeho moderního jazyka přeložit jako Maťuška Zlatogorka. Zlatogorka mi říkali pro barvu vlasů a velký vzrůst ve srovnání s tehdejšími pozemšťany.

Později mi lidé na Sibiři říkali prostě Zlatá Baba. Ale spíš než mně říkali tak mé soše.

V dávných dobách jsem se narodila v dnes již zaniklé zemi Lemurii svému otci - Asurovi z Medvědího čertogu z Polární hvězdy a matce Lemurijce. Můj otec se na Rusi jmenoval Svjatogor.

Byly to těžké časy. Mou domovinu Lemurii zasáhla pohroma, stejně jako celou Zemi. Nejdříve náš svět prorazily černé kameny z antivesmíru, které přišly z temných oblastí mimo naši galaxii, a vzápětí nato přišli do Slunečního čertogu (Slunečního systému) černí draci a hadi a ovládli Zemi. Na planetách, kterým říkáte Venuše a Mars, byl život těmito kameny prakticky zničen a zbytky obyvatelstva se přesunuly na Zemi, Faeton vůbec zanikl rozštěpením na mnoho částí. Lemurii, kterou založili Faetonci dávno před kataklyzmatem, začaly zaplavovat vody oceánu. A pak tu byli noví černí přivandrovalci - ti draci z antisvěta. Museli jsme se stáhnout do podzemí. V útrobách Země jsme vybudovali mnoho měst (viz téma: Tajemství podzemní Země aneb neviditelná válka o

planetu). Mnohá z nich však začal zaplavovat oceán. A brzy se Lemurie zcela ponořila do jeho vod. Tehdy zde zuřily nelítostné bitvy draků. Draci světla a jejich lidská rasa zachránili část Lemurie a nazvali ji zemí Mu. Černí draci však byli stále velmi silní. A my jsme museli dál budovat podzemní města. My, zbývající Lemurijci a draci světla, jsme volali o pomoc a u hvězdy Sirius nás vyslyšeli.

Mému budoucímu manželovi Tarchovi, rovněž potomkovi Faetonců, se tu podařilo dostat. On a jeho sestra Tara přivedli na pomoc přítele ze Siria. Tehdy se všem silám světla podařilo vyhnat černé draky z povrchu Země, ti však dobyli část podzemí, kde se schovávají až do vašich dnů. Svarog a další sirianští (ze soustavy Siria) přátelé Tarcha a Tary založili velkou zemi Sva neboli Orianu, jak ji nazývali Lemurijci. Atlantané, kteří přišli na Zemi později, nazývali tuto zemi Hyperboreou. V srdci země Sva či Oriany se tyčila velká hora Méru. Nyní se nachází na severním pólu. Podle vašich měřítek existovala Hyperborea či Oriana velmi dlouho - několik milionů let. Tehdy však byla jiná doba a život netrval tak krátkou dobu jako u vás. Proto téměř všichni zakladatelé této země přežili zemi samotnou.

Viděla jsem její počátek. Pak jsem se provdala za Tarcha, kterému lidé na územích této země později říkali Daždbog. Pak jsme s manželem a jeho sestrou odešli do sousedních zemí, protože svět se stal neklidný.

Zpočátku nikdo netušil, že civilizace Nifilim nebo Anunnaki ze systému Nibiru, která přišla po černých dracích, přinese tolik problémů. Vždyť jsme viděli pomoc draků světla, kteří přišli vzápětí po dracích temnoty. Ukázalo se však, že Anunnakiové jsou černá civilizace naparáděná do bílého roucha z ukradených vysokofrekvenčních energií. Lstí se zmocnili mnoha krystalů, s jejichž pomocí se ovládala planeta, a ocitli se v blízkosti nejdůležitějšího z nich na hoře Kailás, kterou vybudovali Faetonci, moji předkové. A tak jsme se s manželem a jeho sestrou vydali do zemí, které stály Kailásu a Hyperboreji v cestě. Zde jsme začali zakládat novou zemi a nazvali ji Daaria, což znamená na prahu Oriany či Ariany. Mnoho podzemních i nadzemních měst zde vybudovali potomci Lemurijců a Sirianů, kteří přišli ze Siria - Hyperborejci. Hyperborejci či Oriané jsou potomci Sirianů a Lemurijců. Celá tato země je nyní vaše Sibiř a Ural a také sever Ruska. Postupně se její města rozrůstala a nová vznikala až k pohořím zvaným vámi Kavkaz a Krymské hory. Daleko na východě hraničila se zemí Mu a sahala až k oceánu, daleko na západě se blížila ke Karpatům a Alpám a hraničila s Atlantidou, daleko na jihu hraničila s dávnou Meluhhou (nyní zaplavenou vodami Indického oceánu), dědičkou zaniklé Tellurie, která prosperovala před příchodem černých draků na území nyní zamrzlé Antarktidy. Nu a na severu stála Velká Sva či Hyperborea.

Stáli jsme na strážích nad světem, ale Anunnakiům se přesto podařilo krystal na Kailásu posunout. A tehdy se Země propadla do třetí dimenze, v níž se většina z ní

nachází dodnes. Čas se tehdy zakřivil. Stal se jiným. Mnozí pomocníci, kteří přišli z jiných planet, nemohli ve třetí dimenzi existovat. Byli jednoduše vrženi do čtvrté, s částí odtrženého světa. Tento odtržený svět se stal paralelním světem k tomu vašemu. Lidé, kteří zůstali ve třetí dimenzi, ho nazývali různě. Potomci země Mu mu začali říkat Šambala, potomci Hyperborejců-Orianů zase Bělovodí.

Bylo zřízeno mnoho tajných míst, aby ti, kdo odešli do vyšších dimenzí, mohli nadále komunikovat s těmi, kdo zůstali v tomto světě. Tato místa se stala posvátnými pro ty, kteří zůstali. Postupem času začali ti, kteří zůstali, považovat za bohy ty, kteří se ocitli v Šambale.

A tehdy začala dlouhá válka o planetu s Anunnaki. Dlouhá a bolestná, která se táhne až do vašich dnů, neboť se zmocnili mnoha krystalů, zejména na Kailásu. Právě vzniklý trojrozměrný svět nám nedovolil zvítězit, aniž bychom zničili zbývající bytosti, které v něm žili.

Zejména tato okolnost umožnila Anunnakiům, aby se na Zemi upevnili ještě silněji po jimi zorganizované potopě, která byla důsledkem velké války poštvané Atlantidy proti Hyperboreji. Atlantida se stala loutkou v jejich rukou a zaútočila na Hyperboreu, v důsledku čehož sama zanikla jako první. Její tektonická zbraň byla odražena a Atlantida se potopila. O dva tisíce let později však nevydržel krystal hory Méru, který byl v této válce těžce poškozen. Nemohl již dodávat teplo zemi, která se ocitla na zemském pólu v důsledku vychýlení planety způsobeného úderem Atlantů.

Krystal Méru se pomalu ponořil do útrob planety a Hyperborea zamrzla a vzápětí klesla na dno oceánu za ním.

Mnoho lidí tehdy opustilo Hyperboreu a hledalo spásu v Daarii. Krystaly Hyperboreje se přenesly do chrámů Daarie, do jejích mocných měst, vybudovaných technologiemi Lemurie.

Tehdy nikdo netahal obrovské kameny ručně. Přenášely se vzduchem, zbavené tíhy pomocí speciálních přístrojů. A pak se stejnými přístroji přesně připevňovaly k sobě, někdy se i natavovaly, pokud bylo potřeba obzvlášť pevné spojení. Kamenné bloky se ze skal vyřezávaly pomocí zvuku a světla, přesně nasměrovaného přes magnetické kruhy řezacích zařízení.

Nadzemní města byla propojena s podzemními městy. V Daarii bylo několik velkých center. Největší z nich se nacházela na územích dnešního Altaje a Sajan (ruiny starověkých měst v Gornoj Šoriji) na západní Sibiři (dnes toto místo znáte jako Okuněvské energetické centrum). Právě zde byl velkým knězem a vládcem této oblasti Hanuman, později v Indii přezdívaný král opic (viz téma: Sibiřský příběh Hanumana a Rámy). Nalezli jste zde také to, co zbylo ze starobylého města Ara Kola (Arkaim). Obrovským centrem bylo město Barma či Bjarma. Bylo napůl

nadzemní a napůl podzemní. Na to, aby se tam současní lidé vydali, je však příliš brzy... Barma se skrývá v lesích nedaleko Permu. Města a chrámy, pyramidy Daarie stály na Kavkaze a v Žiguli i na Urale. Ale nejposvátnějším místem byl Tajmyr, protože to je to, co zbylo z dávné Hyperboreje. Posvátná náhorní plošina zvaná Putoranská plošina ukrývá vchod do Šambaly a mou sochu, sochu Zlaté Baby.

Daaria vzkvétala až do doby před sedmi tisíci lety, kdy Anunnakiové vložili svou laboratoř v podobě zlatého vejce do útroby země (viz další témata).

Tuto událost jste nazvali biblickým stvořením světa - experimentálního světa Anunnakiů, v němž byli Adam a Eva vypěstováni jako zárodky nové rasy otroků potřebných pro Anunnaki. Této události předcházely podivné války rozpoutané Anunnaki, jako v epoše Atlantidy. Tentokrát však byla rozpoutána obrovská válka na okraji Meluhhy, která se začala dramaticky potápět na dno oceánu. Hovoří o ní staroindická kniha Mahábhárata (viz téma: Jaderná katastrofa v Mohendžodaru). Tehdy Anunnakiové dali lidem strašlivou jadernou zbraň. A ti během války vypálili svá města. Ale jak říkáte, nepozorovaně začali sami Anunnakiové podnikat jaderné údery na jim nepohodlné země. Vždyť lidé na to neměli sílu. Zahynuli v Mohendžodaru i Harappě, jak tato města nyní nazýváte.

Ve stejné době se Anunnakiové vypořádali s Baalbekem - městem Baala z civilizace Býka, který vyhlásil otevřenou válku Yejahovvovi, nejvyššímu vládci Anunnaki, za což byl v anunnakijské bibli nazván Satanem. A následně přiletěly jaderné bomby na města Daarie. Daarijci položili své životy aktivujíce z posledních sil krystaly světla. Mnozí zemřeli, ale planeta přesto zůstala celá a nesešla z oběžné dráhy. Bylo to asi sedm tisíc let od vaší doby, kdy byla vaše dnešní Sibiř zničena jadernou válkou. Stopy této katastrofy lze nalézt i ve vašich dnech.

Ty se ale začaly připisovat fiktivním událostem údajně z 19. století. A najednou se u vás začalo mluvit o zániku velké Tartárie.

Jak už to tak bývá, jakmile pravda začne vylézat ze zapomnění, najdou se tací, kteří ji začnou překrucovat, aby ji nakonec zdiskreditovali.

Kdyby se taková katastrofa, která postihla Daarii, stala v 19. století, stále byste se skrývali v podzemních stavbách. Něco takového nemohou ani Anunnakiové a jejich chráněnci z vyvoleného biblického národa tak obratně utajit. Ale předvídájíte velké objevy daarijských starožitností, snažili se to vše zakreslené na západních mapách nazvat Tartárií. A ve skutečnosti se na Západě vždy považovali za civilizované a všechny ostatní za divochy - barbary nebo Tartary, což je totéž. A také Tartar je v západní tradici temná neznámá země. Tartárií se stalo módou nazývat všechny západním cestovatelům neznámé země. Nu a když už žádné neznámé země nebyly a všechny byly postupně alespoň nějak prozkoumány - Tartárie zmizela z map světa.

Toto jednoduché vysvětlení však nevidí ti, kteří se ve snaze uspokojit své ambice honí za senzacími o jaderné válce 19. století. Ukazuje se, že tím, že odsuzují světové spiknutí v překrucování dějin, mu sami nahrávají a tančí podle jeho not, jak říkáte, a vše ještě více matou a překrucují.

Ostatky starodávného města (Gornaja Šorija)

Pyramidy na Tajmyru

A tak se ukazuje, že pravda o Daarii - pravlasti vašich předků - Slovanů a mnoha dalších národů, je ještě více schovaná.

Po velkém jaderném masakru měst Daarie, jejíž bojovníci se snažili pomoci lidem Indie a přišli v této době o svou zemi, nastoupilo velké ochlazení a poslední obrovští mamuti Sibíře vymřeli.

Zachránili se pouze obyvatelé podzemních částí daarijských měst. A ti na povrch nevystupovali. Zůstali žít v podzemním světě, osvětleném krystalem z Faetonu. Centrem této země se stalo město Barma. A celá země se začala nazývat Bjarmia neboli Perm Veliký. V podzemích a potom i ve vzrostlých lesích začali žít potomci Daarijců a opatrovat starobylé svatyně, včetně této sochy - Zlaté Baby, která byla zhotovena v dobách Daarie.

Prostřednictvím sochy jsem díky jejímu mechanismu mohla komunikovat s lidmi třetí dimenze. Kněží přicházeli k soše a žádali o radu. Vždyť z vysokých dimenzí Šambaly je všechno viditelnější než z vašeho světa, je více vidět, co je třeba dělat a jak žít. Proto jsem neustále přicházela na pomoc a, jak lidé říkali, chránila Bjarmii před všemi nesnáze. Snad proto mě lidé začali nazývat bohyní.

Bjarmia vzkvétala po mnohá staletí a tisíciletí, ale její města stále zůstávala podzemními, třebaže mnoho obyvatel se později začalo dostávat na povrch.

Ale čas šel dál, národy a rasy se pohybovaly po Zemi.

Potomci země Mu, která zanikla ve stejné době jako Hyperborea, měli také svou vlastní historii. Založili mnoho zemí a stali se předky Číňanů, Korejců, Mongolů a Tibetanů, tedy celé žluté rasy. Mnozí z nich přišli také do zemí Daarie. Tam se již v oněch vzdálených epochách začali mísit s Daarijci-Hyperborejci. Ale po zániku Daarie v jejích východních zemích začali lidé, kteří neodešli do podzemních měst, přežívat v krutých podmínkách nukleární zimy. Podzemní Bjarmie se nacházela na západě Sibíře a na Uralu, a na východě se zachovalo jen velmi málo podzemních úkrytů. Daarijská města zanikla stejně jako Mohendžodaro. Ale právě v této oblasti zůstalo smíšené obyvatelstvo potomků Daarijců a potomků obyvatel země Mu. Z nich se zformovalo mnoho sibiřských kmenů a národností a také předkové Turkutů. Tito lidé měli nejtěžší osud, mnozí z nich se stali divochy a zapomněli na svou civilizovanou minulost. Bylo však mezi nimi málo těch, kteří ústně předávali historii, jež se zformovala do legend. Zůstali také nositeli vědomostí o jiných světech. Stali se známými jako šamani. Šamanům se podařilo navázat kontakt s civilizací u Polární hvězdy v souhvězdí Malé medvědice. Odtud začali získávat znalosti a praktiky komunikace s duchy přírodních živlů. To je však samostatný příběh.

Bylo tu však něco, co pro nás, bohužel, nebylo možné odsud z vysokých dimenzí udělat. Anunnakiům se v určitém okamžiku podařilo opět narušit velký krystal

Kailásu. Poté se v oblasti pouště Gobi otevřel portál do nižších světů. Odtud do vašeho světa zamířily hordy nízkých entit, jejichž těla se v tomto portálu projevovala jako těla místních kmenů stejných předků Turkutů, Mongolů a dalších. Velká step, která vznikla po jaderné katastrofě a nikdy nestihla zarůst tajgou, se tak začala plnit divokými a krutými kmeny kočovníků s jazykem a vzhledem kmenů Sibiře. I oni začali vyznávat šamanismus, jenže temný, a komunikovat s temnými světy. Tyto divoké hordy se valily na Sibiř a začaly ničit místní kmeny a na některých místech se s nimi mísit. Tak se zrodili Džungarové, Hunové a další kmeny, které se po několika staletích dostaly po stepích až do Evropy. Dlouhou dobu je zadržovala Bjarmie. Temný portál v poušti Gobi však produkoval další a další divochy. Odtud se mimochodem o něco později vyvalili Tataři a Černí Mongolové. V nové vlně se přehnali přes celou Asii. Ale to už je vám známá historie. Pravda, v poslední době se to z nějakého důvodu snaží zamlčet a vyřadit z dějin světa. Vypadá to jako nový plán Anunnakiů a jejich služebníků - vyvolených, zednářů a dalších, kteří podstrkují nové myšlenky o neexistujícím mongolsko-tatarském jhu. A podstrkují je na vlně slovanského vlastenectví v boji proti cizímu křesťanství na Rusi. Prý, chánové byli právě těmi vládci Bjarmie čili skutečné védské Rusi. A ono to kupodivu fungovalo. Mnoho pseudopatriotů, kteří všude hledají nepřátele, na tuto teorii skočilo a zapomnělo, že samotné slovo ‚chán‘ nemá žádný vztah ke Slovanům a pochází z turko-mongolských jazyků.

Turkuti samozřejmě také vyšli z Daarie, když se smísili s potomky země Mu, ale chánové byli vládci divokých hord, které pronikly portálem pouště Gobi. ‚Slovanizace‘ divokých krutých asijských kmenů jde zřejmě na ruku stejným přepisovačům dějin. Zamyslete se nad tím, než začnete považovat velkou chánskou Tartárii za baštu védismu a vaši pravlast. Záměrně vás matou a odnímají vám pravou vlast předků, schovávají ji zase pod vývěsku ‚Tartárie‘. Hledejte Daarii a Perm Veliký, a ne divokou step vašich nájezdníků - chánů, kteří vypalovali jak křesťanská města a vesnice, tak i ta pohanská.

Popravdě, křesťanství zničilo Perm Veliký na popud těch samých vyvolených Yejahovvou, a to prostřednictvím ruských křesťanů,“ pokračovala Zlatogorka ve svém vyprávění. „Zkáza přišla na země Bjarmie se jménem Štěpána Permského. Bylo zničeno mnoho chrámů a svatyní, védských i šamanských. A prastará víra Hyperborejců a šamanismus se tehdy doplňovaly a byly v Bjarmii či Permu Velikém rovnocenné. Védismus byl základem učení a šamanismus - soubor praktik, meditací a léčení, jak by se řeklo, měl užitný charakter a doplňoval védismus.

V lesích na severu ještě dlouho žily komunity potomků obyvatel Bjarmie. Stále více je však vytěsňovalo křesťanství s přesídlenci z evropského Ruska. A potom začala honba za posvátnými relikviemi Bjarmie. Tak začali hledat Zlatou Babu, jejímiž posledními strážci byli šamani kmene Chantů. Ti ji také zachránili před hledači

zlata, když ji přenesli prastarými tunely do podzemního města v horách Putoranské náhorní plošiny na Tajmyru. Zde, do této síně, kde se nyní nacházíme...

A tu se Zlatogorka náhle opět stala zlatou sochou. A starobylé nápisy na stěnách se rozzářily.

Ale zase někde ve mně zazněl její hlas - „Všechno se na tomto světě dělo po příchodu Anunnaki podle nich, rukama jejich vyvoleného národa a rukama lidí oklamanych a podvedených tímto národem.

A teprve nedávno bylo možné dosáhnout jiných vesmírných civilizací skrze zkreslená informační pole planety a Slunce. A teprve nedávno bylo možné trošičku odsunout Anunnaki od hlavního krystalu na Kailásu. Právě teď, ve vaší době přišla rozhodující bitva.

Náhorní plošina Putorana

...Vidím však, že brzy bude moci být socha vrácena lidem, a to znamená, že padne závoj nevědomosti, padnou anunnakijské lži, lži následovníků Yejahovvy nebo Lucifera. To je jeho pravé jméno, jméno toho, kdo se vydává za Boha.

Tento čas je již na prahu... Čas tvoření a rozkvětu země potomků Hyperboreje a Daarie, země Rusů.“

A pak nějaká neznámá síla všechno otočila a já jsem byla znovu na tom vrcholu zalitém sluncem, a přede mnou se otevíralo majestátní údolí a královské hory Putoranské náhorní plošiny...

Zapsala Valeria Kolcova 26.06.2015